

EGYMÁSNAK
TEREMTVE

LYNN PAINTER

MAID
For
EACH
OTHER

EGYMÁSNAK
TEREMTVE

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Lynn Painter: *Maid for Each Other*
First published in 2025 by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

Fordította
Nimila Ágnes

Szerkesztette
Kapornaky Veronika

ISBN 978-963-636-820-3

Minden jog fenntartva

Copyright © Lynn Painter 2025
Cover Design © Nathan Burton Design
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Nimila Ágnes 2026

Kevinnek:

Jobban szeretlek, mint a szombat esti spagettit.

Minden egyes dolgot szeretek benned
és a közös életünkben, és most írok egy haikut*,
ami tökéletesen kifejezi az imádatomat.

Cukipofa vagy
Cuki cuki és cuki
Legeslegcukibb

* Nem vagyok költő.

ÉBREDÉS EGY MILLIOMOS ÁGYÁBAN

Abi

Talán baj, ha a lelkem mélyén örülök, hogy ellepték a lakásomat a kártevők?

Persze hogy baj, tűnődtem, majd felültem és kinyújtózkodtam a kényeztetően puha, extra nagy méretű franciaágyban. Az vesse rám az első követ...! A pihe-puha luxuslepedő és a memóriahab párna kényelmében nem éreztem akkora bajnak. Őszintén szólva nem is értem, egyáltalán miért kelnek ki a tehetős emberek reggelente az ágyukból, ha egyszer ennyire fantasztikus érzés ezekben a drága ágyneműkben heverészni.

De sajnos nem adhattam át magam teljesen a fényűző örömöknek. Össze kellett kapnom magam, hogy elinduljak dolgozni, nehogy aztán Benny kirúgjon.

Gondosan bevettem az ágyat, hogy semmilyen árulkodó nyom ne maradjon utánam. Azt terveztem, hogy később, amikor majd visszajövök, kimosom az ágyneműt. Nem, nem én vagyok Aranyfürtöcske pszichó változata, aki titokban mások ágyában alszik, és otthagyja a DNS-ét, de jobbnak láttam, ha eltüntetem a betolakodó Abi Mariano minden nyomát, mielőtt még valaki betoppanna.

A zuhanyozást inkább tegnap este letudtam, csak hogy biztosan legyen időm kitakarítani a fürdőszoba minden négyzetméterét (ami, teszem hozzá, nagyon sok négyzetméter), így most csak gyorsan átöltöztem, és copfba fogtam a hajam. Öt perccel később az összes holmimat betömködtem a hátizsákomba, becipzároztam, majd megfogtam a kilincset, és kinyitottam a hálószoba ajtaját.

– Szép jó reggelt!

Elakadt lélegzettel, kezemet a szívemhez kapva jobbra pillantottam.

Ó, istenem, ó, istenem, ó, istenem!

Egy ősz hajú férfi és egy fekete bubifrizurás nő állt a pazar penthouse hatalmas konyhájában. Mosolyogtak, de nekem ettől egy cseppet sem lett jobb kedvem.

Ezt most végérvényesen, visszavonhatatlanul elcsesztem.

A férfi kifogástalan, sötétkék, méretre szabott öltönyt viselt (helló, gazdag, díszsebkendős pasas), a nőn pedig „csak” egy oxfordi ing és egy fehér farmer volt, amelyről természetesen lerítt, hogy egy vagyona került. Tökéletesen összeillő ruháikban egy gyönyörű, szépkorú előkelő pár benyomását keltették. És úgy tűnt, hogy ez a hely, ahol meghúztam magam, az övék.

De szemmel láthatóan nem lepődtek meg azon, hogy itt találunk.

– Bocsánat, nem akartalak megijeszteni – mondta a férfi, majd előrelépett, és egy barátságos mosoly kíséretében kezét nyújtott. – Charles vagyok, ő pedig Elaine.

– Abi – motyogtam döbbenten, miközben a kezem el-tűnt „lord” Charles hatalmas tenyerében. Határozott kézfo-gásából rájöttem, hogy ő egy cseppet sem találja különösnek a találkozást.

Szép volt, hogy elárultad nekik az igazi nevedet, te nyomi!

– Abi! – A nő, ezek szerint Elaine, úgy mosolygott rám, mint aki már ezer éve vár erre a pillanatra. – Olyan jó, hogy végre megismerhetlek!

– Igen, ööö, én is nagyon örülök – dadogtam, bár gőzöm se volt, mire céloz azzal, hogy „végre”.

Ez most egy kandikamerás, átverős műsor?

Vagy már értesítették a rendőröket, és ez a cuki párocska csak elterelésképpen áll itt előttem, hogy ne tudjak elmenekülni?

– Én, ööö...

– Egyébként megkóstoltuk a muffinodat – mondta Charles a konyhasziget hűtőjére mutatva, ahol a hat, ember-fej méretű muffinból, amit előző este fáradságos munkával sütöttem ebben a csodálatos konyhában, immár kettővel kevesebb volt.

EZEK. KETTEN. MEGETTÉK. A MUFFINOMAT.

Jelenleg persze kisebb gondom is nagyobb volt ennél, de azért egy kicsit megorroltam rájuk, ugyanis ez volt életem legfinomabb muffinja. A következő heti reggelimnek szántam. Olyan szépen elterveztem, hogy minden reggelre jut

majd egy muffin – hogy erőt merítsek belőle a tökéletesnek még véletlenül sem nevezhető életemhez.

Csakhogy ebből most két muffin e két remek, és minden bizonnyal befolyásos ember emésztőrendszerében kötött ki.

Isten veled, kényeztető sütemény, és legyen átkozott Charles és Elaine összes leszármazottja!

– Mennyei volt – áradozott Elaine, majd hozzátette: – Declan soha nem mondta, hogy ilyen remek cukrász vagy.

– Hát – mondtam a torkomban dobogó szívvel, mintha érteném a célzást –, tudjátok, milyen...

Összenevettek, mintha nagyon is értenék, miről beszélek – *mi van?* –, de számomra most jött el a menekülés pillanata. Kivettem a kocsikulcsot a hátizsákból, és széles mosolyt erőltettem az arcomra.

– Figyeljetek, nagyon örülök, hogy találkoztunk, és szívesen beszélgetnék még, de mennem kell dolgozni.

– Tipikus Abi – mondta Charles olyan hangon, mintha azt mondaná, hogy „de aranyos”, és kedvesen rám mosolygott. – Jössz ma este a Hathaway-partira?

Tipikus Abi?

– Én, ööö, még nem tudom – dadogtam, és kétségbeesetten, oldalazva loptam a távolságot az ajtó felé. Mert minél gyorsabban jutottam ki innen, annál kisebb volt a valószínűsége, hogy letartóztatnak önkényes lakásfoglalásért vagy birtokháborításért. – Talán...?

– A „talán” nem válasz, Abi – korholt Elaine, és ápolt kezével, *szent ég, mekkora gyémánt!*, végigsimította tökéletesen beállított frizuráját. – Nem indulhatsz el dolgozni, amíg igent nem mondasz. Alig várjuk, hogy megismerhessünk.

– Akkor... igen. – Megkönnyebbülés töltött el, amikor végre odaértem a bejárati ajtóhoz, és a tenyeremben éreztem a fémkilincs hűvösét. Mindjárt kijutok. – Mindenképpen ott leszek a partin.

Abban a pillanatban bármit hajlandó voltam megígérni, csak hogy leléphessek innen.

– Csodálatos – mondta Elaine nyomatékosan.

– Fantasztikus – helyeselt Charles.

– Most mennem kell. – Kinyitottam az ajtót, és csak reméltem, hogy a mosolyom bájosnak és természetesnek hat. – Örülök, hogy találkoztunk.

Amint becsukódott mögöttem az ajtó, a folyosón egyenesen a lépcső felé vettem az irányt, nem is foglalkoztam a lifttel. Nem vagyok egy fitneszbaba, de most teljes sebességgel rohantam le a húsz emeletet, hogy minél messzebbre kerüljek az iménti jelenettől, bármi is volt ez.

Fogalmam sem volt, miért gondolják azok az idegeknek, hogy ismernek, de nem is volt kedvem maradni, hogy kiderítsem.

 2

A KITALÁLT BARÁTNŐ NAGYON IS LÉTEZIK

Declan

– Jó reggelt, drágám!

– Anya! – Lehajoltam, megpusziltam az arcát, majd leültem a kerek bankettasztalhoz, közé és apám közé. Tegnap este későn érkeztek, így nem volt alkalmam beszélni velük a Hathaway VIP-fogadására meghívottaknak tartott rövid üdvözlőbeszédem előtt. – Hogy utaztatok?

– Késett a repülőgép – mondta apám, és a szájához emelt egy szelet bacont. – De eseménytelen út volt. Egyébként remek beszédet mondtál.

– Köszönöm.

Jól látta, remekül sikerült a beszéd, bár még előttem állt egy teljes hétvége, amelyre meghívtuk az összes részvényesünket, ezért nem akartam elbizni magam. A Hathaway éves

közgyűlésére mindig több ezer befektető utazik Omahába. Ilyenkor egy hétig úgy bánunk velük, mintha ők lennének a legfontosabb emberek a világon. A közgyűlés a pénteki, VIP-vendégek számára tartott reggelivel kezdődik, mindenki mást pedig szombaton látunk vendégül egy hasonló rendezvényen. Idén engem kértek fel, hogy mindkét találkozáson mondjak üdvözlőbeszédet.

– Nem untatott reggeli közben – mondta Warren az asztal másik oldaláról, miközben felvette a kávéscsészéjét. – Ez a gyerek érti a dolgát.

Ez a gyerek érti a dolgát.

Nem mástól kaptam ezeket a dicsérő szavakat, mint Amerika leggazdagabb emberétől, Warren Hathawaytól, aki ezer éve a Hathaway Holdings vezérigazgatója. A fickó zseniális üzleti érzékkel rendelkezik, és amióta az eszemet tudom, felnézek rá. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy a dicsérete nem tölt el büszkeséggel.

Miután megszereztem a diplomámat, a Hathaway azonnal bejelentkezett egy több millió dolláros felvásárlási ajánlattal a családomnál, akik a dédnagymamám kis kanapéüzletéből építették fel az ország legnagyobb bútoraruházát, a CrashPadet. Ezzel egy álom vált valóra, mert így nemcsak a szüleim vonulhattak idő előtt nyugdíjba, és utazhatták be kedvükre a világot, hanem én is a Hathaway-cégcsoport része lettem, és lehetőséget kaptam, hogy egy sokkal nagyobb vállalatnál fokozatosan feljebb jussak a ranglétrán.

Az üzleti menedzsmentből szerzett mesterdiplomám, amit a nagybátyáim feleslegesnek tartottak (*Nem kell ahhoz*

egyetem, hogy a családi vállalkozásban dolgozz!), hirtelen a mindig is vágyott karrierhez vezetett.

Két éve vagyok már a Hathaway ügyvezető alelnöke, de a további lépések nehéznek bizonyultak. Bármennyire is keményen dolgozom, a vezetők szemében én még mindig „zöldfülű” vagyok, pedig már betöltöttem a harmincat.

Aztán a múlt havi negyedéves üzleti áttekintés során kialakult vitában – amelyben nekem volt igazam, Marty Mueller pénzügyi igazgató pedig bődületesen nagyot tévedett – Warren felfigyelt rám, és a karrierem egy új fázisába érkeztem.

Úgy tűnt, az öreg és a belső köre ezúttal nagyvonalúan túllépett azon, hogy szerintük fiatal vagyok, és immár száz százalékgig megbíznak a tudásomban.

Ez óriási fegyvertény.

– Ma reggel megismerkedtünk a barátnőjével – mondta anyám Warrennek. Kellett egy perc, mire felfogtam.

Mi?

– Megismerkedtetek Abbyvel? – Warren letette a csészéjét, és együttérző mosollyal nézett anyámra. – Én már azon tűnődtem, vajon létezik-e ez a lány, mert még soha senki nem találkozott vele.

– Ugye? – nevetett anyám egyetértően.

Mi van?

Abby nem létezik.

Kitalált barátnő, kitalált névvel. Mégis hogy a fenébe találkozhatott vele anyám?

Hozzáteszem, soha eszembe se jutott, hogy kitaláljak magamnak egy barátnőt. Én nem az a gátlásos kamasz fiú voltam, aki nem mer randira hívni egy lányt; valójában

nagyon is szerettem csajozni. A kapcsolatokkal együtt járó baromságokra viszont se időm, se energiám. Jelenleg minden figyelmemet leköti a munkám – megállapodni, családot alapítani ráérek majd negyven fölött.

De amikor a vezetőségben mindenkinek van párja... nos, olyankor bizony a szükség törvényt bont. Azt akartam, hogy a feletteseim megállapodott, kiegyensúlyozott, a cég vezetésére alkalmas embernek lássanak. Ezért amikor a magánéletemre terelődött a szó a negyedéves vezetői elvonuláson, csak úgy mellékesen meséltem az én angyali természetű, gyakorlatias barátnőről, aki kész lenne azonnal családot alapítani velem.

Ő lett volna Abby.

Konkrétan az történt, hogy kiszúrtam a pincérnő névtábláját – Abby –, vagyis nem sokat gondolkodtam, róla neveztem el a kitalált barátnőmet.

Nem állt szándékomban továbbfejleszteni az Abby-mesét, de kétségtelenül kényelmes helyzetet teremtett. A szüleim, a kollégáim, a nagymamám is örömmel fogadták – mindenkit megnyugtatót a tudat, hogy van egy Abby az életemben.

Csak hogy nem volt Abbym.

Hiszen ez a személy nem létezett.

Akkor miről beszél az anyám?

– Jön a ma esti partira – mondta apám Warrennek, akivel az elmúlt néhány évben egész jól összebarátkoztak. – Ott találkozhatasz vele.

– Ööö... – nyögtem az orromat összecsípvé, miközben lázasan kutattam az emlékeim között, mi a fenéről lehet szó.
– Ó, őöö... mondta, hogy jön ma este?

– Igen – vette át a szót anyám, és kissé oldalra fordult a széknél, hogy alaposan szemügyre vegyen. – Úgy meglepődött, amikor felébredt, és ott talált minket a konyhában, Dex. Elfelejtettél szólni neki, hogy nálad alszunk?

– Ó – nyögtem ki nagy nehezen, és próbáltam leplezni a döbbenetemet, hogy ezek szerint egy vadidegen nő tartózkodik a lakásomban. – Ja, nem gondoltam, hogy átmegegyeste. Azt hittem, hogy...

– Annyira örülök, hogy ott volt – folytatta anyám, elengedve a füle mellett a véleményemet. – Hihetetlenül aranyos kis vörös hajú lány. És isteni muffint sütött!

Tehát ez valóban megtörtént. Egy Abby nevű valaki ott aludt a lakásomban, és még muffint is sütött a konyhámban!

– Hát igen, a konyhában remekül feltalálja magát – motyogtam, de egyre csak zakatolt az agyam. Mi a fene folyik itt? Biztonságos házban lakom, még portaszolgálat is van. Az ajtón rendes zár van, és be is lehet riasztani.

Akkor mégis mi történhetett?

Ki a fene az az Abby?

– Ethel halála óta nem ettem jó muffint – dünnyögte Warren, és letette a kávéját. – Szólj a kis Abbynek, hogy hozzon ma este, jó, Dex?

– Persze – feleltem. Zúgott a fejem, és csak reméltem, hogy kívülről természetesnek hat a magamra erőltetett mosoly. – Bocsássatok meg egy pillanatra! Ki kell mennem telefonálni.

– Abbyt hívod? – kérdezte anyám dallamos hangon.

– Mindenképpen, igyekszem megtalálni – mondtam, majd elfordultam a gyanakvóan rám meredő asztaltársaságtól, és elindultam az ajtó felé. – Bocsássatok meg!